

Politieaan Peter werd helderziende met emotievrees: ‘Natuurlijk zijn er mensen die vinden dat ik een klap van de molen heb’

Vandaag om 11:19 door Ron Buitenhuis

Peter Wauben met zijn hond voor een schilderij met vele gezichten. Afbeelding: annemiek mommers

- [Delen](#)
- [Tweet](#)
- [LinkedIn](#)

Peter Wauben (60) heeft een teringhekel aan ‘hypocriete feesten’ zoals Kerstmis en carnaval. Hij verloor zijn beste vrienden, maar dat raakt hem niet. Hij is rechte-doorzee, maar emoties tonen blijft moeilijk. Hij verliet de politie vanwege vriendjespolitiek en kwam bij toeval achter zijn paranormale gaven. Nu neemt hij, naar eigen zeggen, bij anderen levenspijnen weg.

Ik ben een man van recht voor z’n raap. Eerlijk zijn gaat me goed af, emoties tonen niet. Ik heb weinig tot geen vrienden, geen behoefte meer aan. De twee die ik al sinds de lagere school had, hebben me na de scheiding van m’n eerste vrouw laten stikken. Ach ja, een mens kan ook zonder vriendschap gelukkig zijn.

In de kern ben ik namelijk een solist. Graag alleen, maar daarom niet eenzaam. Ik toon misschien weinig emoties, maar ben desondanks een tevreden mens. Daar hoeft ik geen feestvarken of flierefluiter voor te zijn, ik heb juist een teringhekel aan al die verplichte feesten. Carnaval, kerstmis, vreselijk. Drie dagen schminken of kaarsjes branden en gedwongen gezellig doen. Waarom niet het hele jaar door gezellig zijn? Zo hypocriet allemaal.

Lees ook: [Veertien jaar woonde Karel tussen de palmbomen: 'Een luxe versie van Robinson Crusoe'](#)

Kerstkaarten

Ik ken iemand die het hele jaar door honderd kerstkaarten aan een lint door de kamer heeft hangen, alleen maar om te showen hoe populair hij is. Ik krijg geen kaarten en stuur geen kaarten. Allemaal bullshit.

Ik heet Peter, dat staat voor 'de rots' en ik ben een stier van sterrenbeeld, ik hou van structuur en ratio. Ik weet, ik kan op andere mensen soms koud en kil overkomen, maar daar lig ik niet wakker van. Ik weet namelijk dat ik ook heel betrokken en lief kan zijn. Zeker voor m'n partner en voor m'n zoon. Nee, ik ben geen gemakkelijke man, maar je weet wel precies wat je aan me hebt. Ik wind nergens doekjes om en smeer niemand honing om de mond. Ik heb drie scheidingen achter de rug. Een van die schoonmoeders kwam regelmatig nieuwe jurken showen bij haar dochter. Het was dan altijd: 'fantastisch, staat je goed'. Ik zei dan 'het staat als een vod', als dat zo was. Dat is even pijnlijk, maar daarna kwam ze altijd eerst mijn mening vragen, omdat ze wist dat ik niet schmiede.

Emoties

Ik heb een muur om me heen gebouwd. Mijn vriendin zegt vaak: 'Peter, toon eens wat gevoel'. Dat vind ik vreselijk moeilijk. Het is er wel, maar ik heb nooit geleerd om het te uiten. Mijn ouders hebben allebei vreselijk gesukkeld met hun gezondheid. M'n vader is zes keer geopereerd aan z'n rughernia. Maar het waren allebei bikkels. Nooit klagen. Ik heb zelf ook een heel hoge pijngrens. Fysiek, maar ook mentaal. Ik heb 19 jaar bij de politie gewerkt. Toen ik trouwde had ik geen collega's uitgenodigd, dat viel al meteen niet in goede aarde. Ik heb in al die politiejaren veel gewonden en doden gezien. Bij branden, ongelukken of mensen die voor de trein sprongen. Dan raapte ik nadien samen met de brandweer lichaamsdelen op. Deed me niks, gewoon werk, meer niet. In 1999 ben ik bij de politie weggegaan, mede vanwege hypocrisie en vriendjespolitiek. Ik zat op het laatst bij een observatieteam (OT), maar werd meer en meer genegeerd omdat ik niet heulde met de groep. Na afloop van een opdracht werd er soms flink gedronken bij De Vogelstruys in Maastricht. Ik deed zelden mee en ja, als je je niet voegt naar de mannenmores dan lig je snel uit de groep.

Stafford

Ik ben sowieso geen mannenman. Toen ik jong was stond ik al liever bij vrouwen. Die zijn minder stug, meer toegankelijk. Niet dat ik een mietje was hoor, ik hield van stevige rockmuziek als Status Quo en ik had ook ooit een American Stafford, zo'n vechthond. Maar ik hou niet van dat mannelijke gepoch, de borstklopperij, dat opbieden tegen elkaar. Ik hou van snelle auto's, maar niet van opscheppen. Bij mijn BMW haalde ik de motoraanduiding 528 van het kofferdeksel. Ik fitneste ook vier keer per week, maar waakte ervoor dat ik een bodybuilder werd. Al dat uiterlijke vertoon hoeft voor mij niet.

Door dat sporten ben ik indirect in de paranormale wereld beland. Vanaf mijn jeugd had ik na het sporten altijd migraine. Pillen, fysio, acupunctuur, hypnose: niets hielp. Uiteindelijk kwam ik in het alternatieve circuit, bij een magnetiseur oftewel handoplegger.

Taboe

Die ontdekte twee dingen: dat m'n witte bloedlichaampjes niet goed functioneerden en dat ik zelf ook paranormale talenten heb. Ik ben daarop allerlei cursussen gaan volgen. Stiekem, want dat was natuurlijk volkomen taboe in de politiewereld. Ik ontdekte gaandeweg dat ik de pijn van anderen kon overnemen. Ik kreeg ook boodschappen door vanuit de kosmos en kon dingen duiden. Ik voelde bijvoorbeeld aan als een

vrouw zwanger was, of als mensen huwelijksproblemen hadden. Inmiddels werk ik in de beveiligingsbranche, maar als iemand naar m'n beroep vraagt voel ik me in de eerste plaats helderziende.

Pendelen

Vóór de coronamisère ontving ik hier in Hulsberg wekelijks tien tot twaalf mensen op consult met allerlei kwalen en levensvragen. Mensen die wilden weten hoe een dierbare is gestorven, of ze een bepaalde studie moesten volgen of in een slecht huwelijk moesten blijven zitten? Ik doe ook aan pendelen, daarmee ben ik in 2006 en 2007 te zien geweest in Het zesde zintuig bij RTL4. Dat was een soort wedstrijd tussen paranormalen. Voor mij was al vooraf bepaald dat de beroemdste van de kandidaten zou winnen. Enfin, inmiddels vraag ik 45 euro per uur en weet je wat frappant is: als de sessie tien minuten langer duurt dan gepland, rekenen rijke lui gewoon 45 euro af, terwijl de mensen met weinig geld uit zichzelf 50 euro geven. Zo typisch!

Hocus pocus

Natuurlijk zijn er mensen die vinden dat ik een klap van de molen heb, dat ik aan hocus pocus doe. Ze doen maar; ik ben geen missionaris, ik hoef niemand te overtuigen van mijn kunnen. Ik kan goed tegen kritiek, je mag me best een zweverige klootzak noemen, maar geen charlatan. Vroeger was ik geraakt en beledigd als mensen zeiden dat ik die pendel zelf bewoog. Inmiddels laat ik het langs me heen gaan. Ik doe niks uit mezelf, ik vertaal alleen signalen uit de kosmos. Ik ben een boodschapper, maar geen fantast. Daar ben ik veel te nuchter voor. Mijn motto als helderziende is: morgen zie ik wat gisteren is gebeurd. Snap je dat niet? Ik geef toe, het is een diepe doordenker.

Lees [hier](#) andere afleveringen van Levenslijnen